

Pfv. VII. 20. 501/2012/7. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a bnt Szabó Tom Burmeister Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Varga Norbert ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a Jaczkovics Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Góg Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt **alperes** ellen **szerződés teljesítése** iránt a Fővárosi Bíróságon 24.P.20.307/2007. számon folyamatban volt, a Fővárosi Ítéltábla 2011. december 1-én meghozott 9.Pf.20.373/2011/10. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1.270.000,- (egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy 3.500.000,- (hárommillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illeték az államot terheli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes jogelődje és az alperes jogelődje 1995. május 12-én bérleti, 1995. június 20-án üzemeltetési, 1995. június 30-án pedig szolgáltatási szerződést kötöttek egymással. Az üzemeltetési szerződés értelmében az alperes kezelésében lévő művese állomást 1995. július 1-jétől a felperes vállalta üzemeltetni. E szerződés 7.) pontja szerint a felek kijelentették, hogy a szerződés hatálybalépését követően a művese kezelése ellenértékére a

felperes jogelődje az Országos Egészségbiztosítási Pénztárral (OEP) történő elszámolás alapján kizárólagosan jogosult, egyidejűleg a felek közösen kezdeményezik az OEP-nél a művese kezelésekre megkötött szerződések módosítását. E szerződés módosításáig az alperes jogelődje vállalta, hogy az OEP-től érkező előlegeket haladéktalanul továbbítja a felperes jogelődjének, valamint bonyolítja a szükséges elszámolásokat az OEP-pel.

A felperes, illetve jogelődje a későbbiekben sem kötött finanszírozási szerződést az OEP-pel, így az általa végzett kezelések után járó térítési díjakat az alperes utalta át a felperesnek. A peres felek között létrejött bérleti és szolgáltatási szerződések alapján az alperes jogosult volt az OEP által számára átutalt összegekből levonni az őt illető bérleti díjat, rezsiköltséget és a szolgáltatás után járó díjakat.

A felek a szerződéseiket több alkalommal módosították, ennek során 2005. április 28-án a bérleti és üzemeltetési szerződéseket 2005. december 31-ig hosszabbították meg. A felek 2006. február 22-én abban állapodtak meg, hogy a művese állomás működtetését 2006. május 1-jétől az alperes átveszi a felperestől. Az ezt tartalmazó szerződés 3. pontja alapján az alperes vállalta, hogy a korábbi megállapodásnak megfelelően a 2005. március havi művese kezeléseket OEP finanszírozás támogatását a soron következő utalásnál a felperesnek megfizeti, illetve átutalja.

A felperes 2006. április 11-én írásban szólította fel az alperest a 2006. februári, márciusi, áprilisi térítési díjak átutalására. Az alperes 2006. május 17-én kelt válaszában azt közölte a felperessel, hogy a szerződések fennállásának 130 hónapja alatt - 1995. július 1-jétől számítva - összesen 130 banki átutalására került sor, ezért a 2006. május 1-jétől érkező költségelőleg már nem a felperest, hanem az alperest illeti meg.

A felperes keresetében 86.174.104 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A Ptk. 313. §, 300. § /1/ bekezdése és a 301/A. §-ra hivatkozással azt állította, hogy az alperes nem fizette meg neki a 2006. február hónapra járó 32.397.984 Ft-ot, a 2006. március hónapra járó 31.412.676 Ft-ot, valamint a 2006. áprilisi kezeléseket után járó 22.363.444 Ft-ot és ezek járulékait. Előadta, hogy a OEP utólagosan finanszírozta a felperes által elvégzett, és az alperes által lejelentett kezeléseket. Az alperes fizetési késedelme 2005-ben állandósult, ezt követően csak több hónapos késéssel utalta át a felperes felé az ellenértékeket.

Az alperes 171.279 Ft tekintetében a keresetet elismerte, ezt meghaladóan annak elutasítását kérte. Előadta, hogy a szerződéses jogviszony kezdetén az utólagos OEP finanszírozás ellenére a felperes jogelődjének az általuk még el nem végzett művese kezelés

után is fizetett térítési díjat. Utalt arra is, hogy a 2006 februári elszámolási időszakra 2006. május 4-én 47.147.719 Ft-ot utalt át a felperesnek, amely 15.593.995 Ft túlfizetést jelent. Az alperes 2006. április 10-én a márciusi kezelési díj ellenértékeként 32.019.326 Ft-ot utalt át a felperes számára, mely összeg tekintetében szintén túlfizetésben volt. Arra is hivatkozott, hogy 2006. áprilisában a felperes számára nem utalt, de a hivatkozott túlfizetések az erre a hónapra megjelölt felperesi követelést fedezik. Az alperes azt állította, hogy a felperes által összesen 89.338.324 Ft-ban megjelölt kereseti követelésre 89.167.045 Ft-ot már megfizetett számára, e két összeg közti 171.279 Ft megfizetésének kötelezettségét elismerte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 171.279 Ft megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Álláspontja szerint a peres felek között fennálló több mint 10 éves szerződéses viszonyhoz kapcsolódó azon elszámolási kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a 2006. februártól-ápriliséig felmerülő művese kezelés költségeit az alperes megfizette-e a felperesnek. A felperes és az alperes közötti szerződéses kapcsolat alapján a ténylegesen a felpereshez kerülő havi átutalás összege annak figyelembevételével került meghatározásra, hogy abból az alperes levonhatja az őt megillető bérleti és szolgáltatási díjakat, valamint a felperest terhelő rezsiköltséget. Ebből következően a felperes követelésének meghatározásához nem mellőzhető az adott hónapokra eső tételes elszámolás. Megítélése szerint a perben becsatolt OEP elszámolás, a felperes fizetési felszólításai, valamint az alperesi teljesítéseken lévő a kereseti kérelemben megjelölt hónapokra utaló megjegyzések, illetve az egyéb bizonyítékok önmagukban nem elegendőek azon kérdés eldöntéséhez, hogy a peresített időszakban elvégzett művese kezelés térítési díjával az alperes adós maradt-e. Ehhez a teljes folyamatot áttekintő, tételes elszámolásra lett volna szükség, ami könyvszakértői vélemény beszerzését indokolta volna, ezt azonban a felperes a bíróság felhívása ellenére nem indítványozta. A felperes tehát nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, ezért az elsőfokú bíróság csak az alperes által elismert összeg megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és az alperes marasztalását 83.824.296 Ft és járulékai megfizetésére felemelte. A fellebbezés indokaira tekintettel hangsúlyozta: az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a felek bizonyítási kötelezettségét. A felperes terhén fennálló bizonyításnak minősítette, hogy egyrészt az alperessel megkötött szerződés alapján a szolgáltatását miként teljesítette, másrészt, hogy az alperes arra miként, milyen összegben teljesített, és hogy ezáltal az alperesnek milyen összegű tartozása áll fenn. Az elsőfokú bíróság tévesen a felperestől várta

el a teljes szerződéses időtartamra vonatkozó megrendelői és szolgáltatói teljesítések igazolását, és mert ezt a felperes nem tette meg, csak az alperes által elismert összeg erejéig marasztalta.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt vitás, hogy a felek között 1995. június 25-től szerződéses jogviszony állt fenn az alperes művese állomásának üzemeltetésére. Tény az is, hogy a felperes és az OEP között szerződés nem jött létre, az OEP-pel az alperes állt szerződéses kapcsolatban a művese kezelések tekintetében is, annak ellenére, hogy ezt a szolgáltatást nem ő végezte. Azzal, hogy az alperes elfogadta a felperes által számára megküldött, a művese állomás havi teljesítéseit igazoló elszámolásokat, és azokat továbbította az OEP-hez, igazolta a felperes teljesítését. Ebből következően azáltal, hogy az OEP 2006. február-március-április hónapokra a művese kezelésekről szóló igazolásokat elfogadta, a felperes teljesítését igazolta, függetlenül attól, hogy a felperes és az alperes között volt-e teljesítésigazolás. Amennyiben a felperes ezekre a hónapokra teljesített, akkor annak ellenértéke őt illeti meg. Nem annak van tehát jelentősége, hogy az alperes 2006 februárjában és márciusában teljesített-e átutalást a felperesnek, hanem hogy a 2006. februári-márciusi és áprilisi felperesi teljesítés ellenértékét átutalta-e.

A felperes keresetében csak e három hónapra járó szolgáltatása ellenértékének megtérítésére tartott igényt, ezért alaptalan volt az elsőfokú bíróság azon elvárása, hogy a felperes a peres felek közötti szerződéskötés kezdetétől végezzen elszámolást, illetve azt szakértő ellenőrizze. A teljes szerződéses időszak elszámolása a kereseti kérelmen történő túlterjeszkedés lett volna. Az alperesnek ezzel kapcsolatban nem beszámítási kifogást, hanem viszontkeresetet kellett volna előterjesztenie, de ez utóbbi esetében is az ő bizonyítási kötelezettsége lett volna, hogy 1995 júliusától minden hónapra igazolja az OEP által elfogadott teljesítést, annak ellenértékét és az átutalást.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az OEP részéről a perben becsatolt kimutatások alapján megállapítható volt, hogy a peresített három hónapban elvégzett művese kezelések ellenértékét az alperesnek átutalta, az alperes viszont nem tudta igazolni azt, hogy ezeket az összegeket a felperes számára továbbutalta volna.

Az alperes által hivatkozott 9.000.000, vagy 10.000.000 Ft-os előteljesítés a másodfokú bíróság szerint mint elévült követelés nem volt alkalmas a beszámításra, mivel - figyelemmel a Ptk. 297. § /2/ bekezdésére - ez 1999-ben történt, és - az alperes hivatkozása alapján - a felperesi követelés keletkezésének idejére, 2006 februárjára elévült.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében az alperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú

ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 164. § /1/ bekezdésébe, valamint a Ptk. 297. § /2/ bekezdésébe ütközik. Arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen alkalmazta a bizonyítási kötelezettség eljárásjogi szabályát, mivel figyelmen kívül hagyta azt, hogy az alperes banki átutalási bizonylatokkal igazolta a peresített szolgáltatás ellenértékének megfizetését. Az alperes tehát eleget tett ezzel kapcsolatos bizonyítási kötelezettségének, ezért a felperesnek kellett volna bizonyítania azt a perben, hogy az alperesi átutalások esetlegesen nem az adott időszak ellenértékének kifizetéseit tartalmazzák. A felperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a másodfokú bíróság ennek ellenére ezen bizonyítási terhet az alperesre hárította. Az alperes álláspontja szerint a beszámítási kifogásként előterjesztett 10.000.000 Ft nem évült el, mivel a felek között folyamatosan fennálló jogviszony és elszámolás következtében nem keletkezett 5 évet meghaladó beszámítási igény.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és azt nem találta jogszabálysértőnek.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag a Pp. 164. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott, tartalma szerint azonban a bizonyítékok mérlegelésének a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt szabályainak helyes alkalmazását is vitatta.

A Kúria állandó joggyakorlata alapján felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére csak kivételes esetben van lehetőség (BH 2002. 29., BH 2012. 179.). A Kúriának tehát azt kellett vizsgálnia, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a másodfokú bíróság a logika szabályainak megfelelően, nem irratellenesen Pp. 164. § (1) bekezdése és a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti elveknek megfelelően mérlegelte-e és helyesen állapította-e meg az alapján a tényállást.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében - elfogadva a másodfokú bíróság álláspontját - arra hivatkozott: banki átutalási bizonylatokkal igazolta, hogy a felperes 2006. februári, márciusi, áprilisi szolgáltatásainak ellenértékét megfizette. Az alperes ezzel kapcsolatban előadta, hogy 2006. május 5-én 47.147.719 Ft-ot utalt át a felperesnek a februári teljesítés ellenértékeként, amely a tényleges szolgáltatás ellenértékéhez képest 15.593.995 Ft többletet jelentett. 2006 áprilisában 32.019.326 Ft-ot utalt át a felperesnek a márciusi teljesítés ellenértékeként, amely 316.409 Ft többletet jelentett. Ezen átutalások többlet összegei, valamint az

1995-ben megfizetett 10.000.000 Ft előleg együttesen - az általa elismert tartozást leszámítva - a felperes 2006. áprilisi teljesítésének ellenértékével megegyezik.

A Kúria megítélése szerint az alperes ezen előadása, a becsatolt banki bizonylatok annak megállapítására alkalmasak, hogy az egyes átutalások a hivatkozott időpontban és összegben megtörténtek. Ehhez képest az alperes semmilyen ésszerű indokát nem adta annak, hogy miért utalt át 2006. áprilisában és májusában lényegesen magasabb összeget, mint ami a felperest a 2006. februári illetve márciusi szolgáltatása ellenértékeként megillette, figyelemmel a következetesen hangsúlyozott utóteljesítésre is, miért utalta előbb áprilisban a márciusi teljesítés ellenértékét és miért később májusban a februári teljesítés ellenértékét.

Ezzel szemben a felperes előadása és az OEP kimutatása alapján megállapítható volt, hogy a 2006. április 10-i kifizetés összecszerűen a 2006. januári teljesítés ellenértékével, a 2006. május 5-i kifizetés a 2005. decemberi teljesítés ellenértékével, a 2006. március 3-i kifizetés pedig a 2005. márciusi teljesítés ellenértékével (a szükséges korrekciót is figyelembe véve) lényegében megegyezett.

Mindezek alapján nem iratellenes és a logika alapvető szabályaiba sem ütközik a másodfokú bíróság azon mérlegelése, mely szerint az alperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a 2006. februári, márciusi és áprilisi szolgáltatások ellenértékét a felperesnek megfizette.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében arra is hivatkozott, hogy 10.000.000 Ft előleget adott a felperesnek a szerződés létrejöttékor, mely összeg tekintetében előterjesztett beszámítási kifogását a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon utasította el. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság a Ptk. 297. § (2) bekezdésének helyes értelmezésével állapította meg a beszámítani kért követelés elévülését, az a felperes követelésének keletkezésekor már bekövetkezett. A felek között több mint tíz évig fennálló jogviszonyra tekintettel egyébként is az alperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy ez az összeg korábban még nem került elszámolásra, különös tekintettel arra, hogy az OEP 1997-ben áttért az utólagos finanszírozásra.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban való pervesztessége miatt a Kúria az alperest kötelezte a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseire - a felperesnek

a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére. Az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja és 4. § (1) bekezdése alapján az államot terheli.

Budapest, 2012. december 11.

Dr.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke

Dr.Osztovits András sk.előadó-bíró

Dr.Csóke Andrea sk. bíró